

kan vi, som gerne ser det foreliggende Lovforslag gennemført, i Virkeligheden takke de Lovgivere, som gennemførte Loven af 1903 om kommunale Ejendomsskatter, for, at det nu er os muligt at gennemføre Lovforslaget.

Var det nu virkelig i Overensstemmelse med Loven af 1903, at forholdsmæssig set Forskellen paa den Beskatningsbyrde, der kom paa de store Ejendomme, og den, der kom paa de smaa, blev saa stor? Beroede det ikke paa Fejl hos Vurderingsmyndighederne? Nej, aldeles ikke. Vurderingsmyndighederne har holdt sig til Loven, og netop paa Grundlag af den blev Uligheden saa stor. Det Moment, som man ellers regner med i Handel og Vandel, nemlig Tilbud og Efterspørgsel, spiller en stor Rolle ved Bestemmelsen af Værdien i Handel og Vandel af Ejendomme, og da der for de største Ejendommers Vedkommende er meget ringe Efterspørgsel, vil alene det bevirke, at disse store Ejendomme ikke faar en forholdsvis lige saa høj Værdi i Handel og Vandel, medens Forholdet er ganske modsat for de mindre, for Husmandsbrugene. Der har, siden vi fik Lovgivningen af 1903, været en meget stærk Efterspørgsel efter mindre Jordarealer til Oprettelse af Husmandsbrug, og ligeledes Efterspørgsel efter bestaaende Husmandsbrug, og dette har bevirket, at Prisen paa disse Ejendomme pr. Arealenhed er blevet meget højere end for de store Ejendommers Vedkommende, med Hensyn til hvilke der ikke har været nogen synderlig Efterspørgsel, i hvert Fald ikke sammenlignet med Efterspørgselen for de smaa Ejendommers Vedkommende. Endnu et Moment har medvirket til at skabe en høj Ejendomsskyld for de smaa Ejendomme, nemlig det, at Værdien af Bygningerne udgør en forholdsvis større Del af Ejendomsværdien for de smaa Ejendommers Vedkommende end for de større Ejendommers Vedkommende. Jeg tror, at Forholdet omtrent vil være saaledes, at Bygningsværdien for de smaa Ejendommers Vedkommende udgør ca. 60 pCt. af Ejendomsværdien, derimod for de større Ejendommers Vedkommende kun ca. 40 pCt. De Momenter, jeg her har nævnt, har bevirket, at de smaa Ejendomme rigtigt vurderede har faaet en forholdsvis højere Ejendomsskyld end de store, derved at Vurderingen, pr. Tønde Hartkorn er blevet dobbelt saa høj for de smaa Ejendommers som for de store Ejendommers Vedkommende. Den Bevægelse, dette har fremkaldt i Befolkningen og bl. a. hos alle retsindige Mennesker, kan

vi takke for, at vi nu kan gennemføre den her foreslaaede Ordning.

Hvorledes skal vi nu i Fremtiden bære os ad? Jo, denne nye Lov om Ejendomsskat til Kommunerne bygger jo paa den Lov, som blev gennemført i 1922, og det kan derfor, synes jeg, have nogen Interesse at se, hvorledes Grundlaget er for Vurderingen efter Loven af 7. August 1922. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse den Paragraf, der væsentlig omhandler Vurderingen, nemlig § 3 i Loven af 7. August 1922. Der er først almindelige Bestemmelser. Der staar: „Sammen med de i nærværende Lovs § 1 foreskrevne Vurderinger til Ejendomsskyld foretages der tillige en særlig Ansættelse af de faste Ejendommers Grundværdi, hvorved forstaas Grundens Værdi i ubebygget Stand under Hensyn til Beskaffenhed, Beliggenhed og til en i økonomisk Henseende god Anvendelse.“ Efter at denne Paragraf har givet denne almindelige Regel, er de særlige Regler for hver enkelt Gruppe af Ejendomme inddelt i tre Afsnit, hvoraf Afsnit 1 omhandler Landbrugsejendomme og Ejendomme, som maa stilles i Klasse med disse; og derom staar der: „For Landbrugsejendomme og Ejendomme, som maa stilles i Klasse med disse, skal Jord, for hvilken Forholdene er ensartede, ansættes til samme Beløb pr. Arealenhed uden Hensyn til, om Jorden hører til en større eller mindre Ejendom. Til Opnaaelse heraf vil Jorden til disse Ejendomme være at ansætte pr. Arealenhed efter, hvad Jord af Beskaffenhed og Beliggenhed som det paagældende Jordstykke maa antages efter Egnens Priser at ville koste i Handel i ubebygget Stand, naar Jorden tænkes at høre til en middelstor Bondegaard i middelgod Kultur. Er Ejendommens Tilliggende af væsentlig forskellig Beskaffenhed eller Beliggenhed, ansættes hver af de paagældende Dele for sig.“

Ved denne Bestemmelse er det jo slaaet fast, at uden Hensyn til, om det er Jord, der hører til en stor Ejendom eller til en mindre eller lille Ejendom, skal Værdimaaleren for Jorden for den middelstore Bondegaard være Værdimaaler ogsaa for de andre Ejendomme. Her er paa Forhaand truffet en Bestemmelse, som tilsigter og sikkert vil føre til, at der ikke bliver den Forskel paa Ansættelsen for de store, middelstore og mindre Ejendomme; man har altsaa ved selve denne Bestemmelse søgt at fjerne den Uretfærdighed, som Ejendomsskyldloven af 1903 medførte. Men Bestemmelsen siger en anden Ting; den siger: foruden at man